

DOLNO- POČERNICKÝ Listek

Úvodník

Milí farníci, mladí a děti,

skončily prázdniny a začíná nám všem každodenní život. Možná si řeknete, že je to nuda. Může to být, pokud drahocenný čas, který mám k dispozici, promarním. Ale pokud se budu snažit během deseti měsíců do dalších prázdnin vše dělat pro lásku k Bohu, k bližním a sobě, tak se každodenní život může proměnit v něco nádherného a dobrodružného. A tuto možnost máme všichni ve svých rukou. Každá chvilka se tak může pro mne (a samozřejmě každého z nás) stát drahocenným pokladem, ať už zrovna pracuji, studuji, navštěvuji různé kroužky nebo jen odpočívám. Všem tedy žehnám do dobrodružství každého dne, kdy mohu proměňovat svým postojem svět kolem mne.

Otec Pavel Č.

Farní pouť do Končin u Litomyšle

Dne 21. května 2011 se uskutečnila farní pouť do Končin u Litomyšle. Na putování se vydalo něco málo přes 30 poutníků, 3 děti a jeden pes.

Končiny u Litomyšle jsou v současnosti poměrně neznámým a spíše zapomenutým poutním místem. Zdejší kaple Panny Marie Lurdské byla postavena v roce 1886 v souvislosti s pověstmi o léčivých účincích nedalekého pramene. Kaple byla od svého vzniku až do období 1. republiky oblíbeným poutním místem. V jejím okolí se rovněž nachází křížová cesta.

V Končinách u kaple již na nás čekal náš bývalý administrátor P. Pavel Hertl a také několik farníků z Končin. V kapli jsme se pomodlili růženec a zúčastnili se mše svaté, kterou sloužili oba P. Pavlové. Naše Sárinka se tedy spíše věnovala zdejším pavoukům, které jsme v kapli vyrušili z jejich klidu. Poté jsme se občerstvili z již zmíněné zdejší zázračné studánky. Jde o studánku v podobě stojaté vody, takže někteří z nás ochutnávali vodu s lehkou nedůvěrou, ale prý se ve studánce nachází i žaby, takže jde jistě o vodu čistou.

Dále jsme se vydali do Litomyšle, kde jsme měli v budově probošství připravené velké pohoštění (stoly ze Švédska ☺). Předali jsme Pavlovi Hertlovi dárek – zarámovanou a poutníky podepsanou fotografií restaurovaných fresek z našeho kostela. Prohlédli jsme si zde budovu probošství (děkanství, resp. kapituly) včetně současné kanceláře Pavla Hertla. Tato barokní budova byla postavena v letech 1758-1763.

Poté jsme se vydali na prohlídku sousedícího Probošského kostela Povýšení Sv. kříže. Ten byl dokončen v gotickém stylu roku 1378 původně jako kostel augustiniánského kláštera. Pak jsme se vydali na procházku Litomyšlí. Prošli jsme náměstí, prohlédli si sgrafita na motivy Váchalova Krvavého románu v ulici Josefa Váchala, alespoň zvenku jsme si prohlédli zámek Litomyšl a vrátili se do probošství, kde jsme se osvěžili zmrzlinou.

Domů jsme se pak vraceli s pocitem velmi příjemně stráveného dne.

Miroslav Bulla

Dámská farní jízda

Letos se opět konala farní jízda žen a dívek na Sázavě. Tento rok to byl již pátý ročník našeho vodáckého sjezdu. Měly jsme předem domluvený termín na sobotu 18. června. Splouvaly jsme tradiční úsek z Čerčan do Týnce nad Sázavou, který měří 16 km. Bylo nás celkem 16 statečných, které se přes nepřízeň počasí rozhodly, že do toho půjdou.

Miša Regálová nás přišla povzbudit na začátku naší jízdy a protože se jako nastávající maminka nemohla zúčastnit našeho dobrodružství, tak nám zakoupila na cestu dárek na zahřátí a obveselení. Všechny jsme se pak ještě jednou sešly v Nespekách, které jsou uprostřed našeho putování, u dobrého jídla v naší oblíbené hospůdce. Jídlo bylo skvělé jako vždy, ale obsluha poněkud vázla. Během oběda se spustil, jako už tradičně děšť, který nás doprovázel až do cíle, kam jsme zdárně všechny dojely.

Všem statečným vodačkám letošního ročníku posílám své AHOJ. Těším se na další ročník, doufejme, že s lepším počasím.

Marcela Krňávková

Návštěva arcibiskupa Dominika Duky

11. června 2011

P. Pavel Čáp a P. Pavel Hertl
– současný a minulý duchovní
správce naší farnosti

... a přišla zpráva, na kterou jsme netrpělivě čekali. Pražské arcibiskupství potvrdilo, že v sobotu 11. června k nám do Dolních Počernic přijede primas český – arcibiskup Mons. Dominik Duka, OP.

Na schůzce PaRaFy jsme si rozdělili úkoly a rozběhl se kolotoč příprav. Kromě zajištění zpěvu, ozvučení, úklidu kostela, pozvání starosty, vytištění plakátů a dalších úkolů nám s další, o nic méně důležitější věci – občerstvení všech hostů, moc pomohly všechny ženy – kuchařky naší farnosti. (za všechny muže, kteří se na přípravách pohoštění také podíleli si dovoluji vyjádřit skromnou

námítku – pozn. Havran) Protože, co je to za slavnost, kde chybí vedle duchovní potraviny i potrava tělesná.

A tak se před dnem „D“ vařilo, smažilo a peklo snad ve všech domácnostech naší farnosti.

Při slavnostní mši svatě pak pan arcibiskup nejen posvětil nově odhalené fresky a oltář, ale také podal tělo a krev Páně čtyřem z našich nejmenších, pro něž tak první svatě přijímání získalo za mnohem větší slavnostnosti, než je běžné.

Další částí pobytu arcibiskupa bylo setkání se starostou naší obce před sochou sv. Jana Nepomuckého a vysvěcení této kopie původní barokní sochy, která stávala kdysi u mostu přes Rokytku, později u kostela a nyní stojí na obnoveném prostranství mezi kostelem a budovou bývalého pivovaru.

Konec našeho setkání s arcibiskupem byl v litinovém či divadelním sále pivovaru, kde se moderování ujal otec Pavel Čáp a kde pan arcibiskup odpovídal na otázky farníků. A došlo i na zmíněné občerstvení těl.

Celodenní program pak ukončila přednáška Cvetomiry Cvetkové, malířky ikon, která žije v současné době u nás v Dolních Počernicích a bude autorkou ikony pro náš kostelík.

V pozdním odpoledni jsme se vraceli domů povzneseni krásnými zážitky a s přáním, aby naše farní společenství nadále takhle fantasticky fungovalo.

Anna Kvaltinová

Sportem k vítěznému poháru (převzato ze Salez. mag. 4/2011) www.iskam.cz

Je sobota, 18. června, okolo osmé ráno a já se nacházím v Praze-Dolních Počernicích. A co že zde vlastně dělám? Jdu na akci SKAM, tedy Setkání Křesťanské Aktivní Mládeže, abych se jí mohl účastnit a poznat nové lidi. Mládež se zde schází již poštěst!

volejbal byl vyhrazen pouze pro dívky a ženy

Příprava akce vrcholí, organizátoři zde pobíhají a už vidím první účastníky, kteří se jdou zaregistrovat. Během půl hodiny přichází jednadvacet týmů, které se chystají vyhrát hlavní cenu – putovní pohár.

A o čem tato akce je? „SKAM“ je akce, kde je prostor se setkat s ostatními mladými, zasportovat si, pobavit se – prostě aktivně strávit jednu červnovou sobotu,“ vysvětluje František, jeden z organizátorů. „Chceme podpořit ekumenického ducha mezi mladými, proto zveme i ostatní křesťanskou mládež,“ dodává. Z dalších odpovědí se dozvídám, že právě letos to je poprvé, kdy nastoupí dva týmy z církve bratrské, a tím je dosažen jeden z cílů SKAMu.

V sobotním turnaji se utkají týmy v boji o poháry ve volejbale (dámská záležitost), ve fotbale (pánská záležitost) a ve florbalu (smíšená záležitost). Celý den mají účastníci také možnost trhat rekordy v atletice nebo si zahrát různé drobné hry. Potkávám jeden tým v růžových tričkách – Kobylisycáky a pokládám jim otázku, v jakém turnaji zde hrají. „My jsme přišli obhájit fotbalové prvenství,“ odpovídá Ondra. „Již máme hatrik, tak chceme v našich vítězstvích pokračovat!“ S přáním vítězství se loučím. Jsem zvědav, jak dopadnou, jelikož tento rok byl počet týmů rekordně naplněn, takže zvítězit ve velké konkurenci bude fuška.

Přes celý den chodím po areálu a dívám se, jak je mládež akční. Areál je velmi dobře zařízen, jsou zde všechny druhy hřišť a ploch od fotbalového, přes běžeckou dráhu, beach volejbal až po velkou tělocvičnu. Není jednoduché najít takto vybavený areál. A k tomu je hned vedle fara a farní zahrada, kde má super zázemí.

V pět hodin se ukončují zápasy, hráči se sprchují a v šest hodin začíná bohoslužba slova, při které hraje skvělá kapela z Plzně Quo vadis. Unavení sportovci mají možnost konečně v klidu posedět a vychutnávat si tu krásnou muziku, která na konci náročného dne zní skoro jak rajska hudba. Po bohoslužbě nastává nejdůležitější okamžik tohoto dne – předávání medailí a pohárů. Sportovci sice již znají výsledky, ale i tak má vyhlásování nádech slavnostní atmosféry.

První tři družstva z každého sportu si odnášejí na krku zářivou medaili a ti nejlepší putovní pohár, který se jim bude celý rok blýskat na čestném místě v jejich farnosti. Boj to byl opravdu těžký, dokonce ve fotbale ambiciózní favoriti Kobylisycáci skončili druzí – ale příští rok to ostatním určitě nandají!

Po slavnostních okamžicích následuje uvolněný a relaxační program, který my novináři máme ze všeho nejraději – pohoštění. Tedy, lépe řečeno, večerní grilování, kdy na grilu voní výborně naložené masíčko, k tomu křupavá zeleninka, která dodává celé stravě nádech zdraví a jako třešničku na dortu zde můžeme najít čokoládové fondue. Ó, to byla lahoda. Právě toto na novinářně nejvíce miluji!

Účastníci baští v družném hovoru s ostatními sportovci a relaxují po perném dnu. Když na obloze pohasínají červánky a přichází noc, SKAM končí.

Abych nezapomněl, tato akce by se nemohla uskutečnit bez sponzorů, kterým tímto organizátoři velmi děkují, zvláště SHM Praha-Počernice, farnosti sv. Ignáce a farnosti Dolní Počernice.

Děkuji všem čtenářům za pozornost a snad za rok opět na viděnou.

Více informací na www.iskam.cz

Добре дошли...

Tímto pozdravem nás přivítal otec Petr Němec v bulharském Kazanlaku, kam jsme přijeli na duchovní cvičení sdružení salesiánů spolupracovníků, jehož jsme členy. Celou akci zastřešovali Jan a Jana Němcovi z Neratova (bratr a švagrová Petra Němce). Duchovní vedení jsme měli zajištěno otcem Jožkou Kopeckým st. z Litomyšle. Všem třem jsme velmi vděční a obdivujeme je, že do takové náročné akce šli.

Na duchovní cvičení do Bulharska jsme se přihlásili s vědomím, že tam nebude ten pravý klid na klasické usebrání jako třeba na samotách uprostřed přírody, ale byla to jedinečná možnost, jak na vlastní kůži poznat misie v Bulharsku a setkat se tam s misionáři Jardou Foglem a Martinem Jílkem, které známe z někdejšího počernického noviciátu. Duchovní cvičení jsme zahájili v neděli odpoledne v Litomyšli mší svatou. Po kafičku a buchtovém občerstvení jsme vyrazili směrem na Brno a následně na Břeclav k hranicím se Slovenskem. V autě nás sedělo „devět statečných“. Večerní a noční cesta přes metropole Bratislavu, Budapešť, Beograd proběhla bez problémů, jakož i pasové kontroly na srbských hranicích. Na naší cestě poslední evropskou metropolí Sofií jsme projížděli už za slunného dne a v Kazanlaku jsme zakotvili v pondělí odpoledne. Čekaly nás tři dny duchovních cvičení a tři dny poznávání salesiánských misíí a zajímavosti v okolí blízkém i vzdáleném.

Když jsme se na tuto akci připravovali, netušili jsme, v jakém pohodlí si budeme na misiích hovět a že nám salesiáni nabídnou místo u stolu s výbornou bulharskou kuchyní. V němém úžasu zůstáváme stát nad tím, co všechno v Kazanlaku a dalších místech Bulharska salesiáni vybudovali (za velké pomoci dobrodinců – řemeslníků a brigádníků přijíždějících z Čech a Moravy). Z misionářské kroniky jsem vyčetl, že prvotní okamžik zrodu misíí nastal v lednu roku 1993, kdy tehdejšího provinciála Bena zaúkoloval hlavní představený Egidio Viganó misiemi v Bulharsku. Přihlásilo se osm statečných: kněží Petr Němec, Antonín Koman, Petr Vaculík a studenti Jiří Svoboda, Petr Cvrkal, Martin Sitte, Jaromír Zadraba a Richard Kalus. Dne 3. 10. 1993 z rukou dona Vecchi převzali v Turině misijní kříže ti, kdo se pro misie definitivně rozhodli. O dvacet dní později začalo faktické působení českých salesiánů v Bulharsku. Velmi zajímavé, ale pro DoPoLi příliš dlouhé by bylo povídání o všem, do čeho v Kazanlaku misionáři přišli, s jakými problémy se potýkali, co všechno už vybudovali a jaké misijní úspěchy mají. V Kazanlaku nyní působí Petr Němec a Petr Cvrkal, od podzimu mají velkého (ač vzrůstem malého) pomocníka v asistentovi Surešovi z Indie. Salesiánům pomáhá i několik místních zaměstnanců a několik, většinou po roce se střídajících, mladých dobrovolníků.

Ve dnech poznávacích jsme navštívili Starou Zagoru, kde působí kněží Jirka Svoboda, Jarda Fogl a Martin Jílek. Byli jsme se podívat na smetiště za městem, které je hned vedle romské chudé čtvrti Lozenec. Ale ne proto, abychom se podívali na smetiště, ale proto, abychom viděli místo, kde vyroste, dá-li Bůh, nové salesiánské centrum za kupu peněz, ale s širokým využitím. Nahlédli jsme pak i do pronajatých místností v Lozenci, kde právě probíhal program pro místní romské děti, se kterými jsme si od srdce zazpívali.

Navštívili jsme i přímořský Sozopol, kde jsme v chrámu sv. Jiří uctili nedávno objevené ostatky Jana Křtitele, ostatky apoštola Ondřeje a úlomek Kristova kříže. V nedalekém Burgasu jsme navštívili kostel Panny Marie, který měl být prapůvodně prvním salesiánským misijním místem, ale kvůli problémům s restitucemi se od tohoto plánu muselo ustoupit. A když jsme už byli u moře tak blízko, ti odvážnější se krátce vykoupani. Bylo zrovna dosti větrno, vlny vysoké, ale voda byla příjemná. Cestou do vnitrozemí jsme navštívili ještě vesničku Pravdyno a město Jambol, kde působí misionář – odloučená jednotka Antonín Koman. Lidí, co a s jakou precizností a krásou tam otec Antonín opravil a vybudoval, to byste nevěřili. To se musí vidět! Dokonce to připomíná i namalované oko na zdi chrámu v Jambolu s nápisem: БОГ ТЕ ВИЖДА. Kdopak často pronášel tato slova? (Kdo neví, po přečtení životopisu Dona Boska – nebo aspoň jeho dětství – to jistě zví.)

Také jsme navštívili chrám Božího Narození v Šipce, známém to průsmyku. Nádherný pravoslavný chrám byl postaven na poděkování za odražení vojsk Osmanské říše během rusko-turecké války v letech 1877 až 1878. Nevynechali jsme ani Údolí thráckých králů, což je oblast ve středním Bulharsku (kde jsme

právě pobývali), ve které se nacházejí nejvýznamnější nekropole a hrobky thráckých vládců. Dvě významné hrobky jsme navštívili. Stovky těchto hrobek najdete v Růžovém údolí neboli Údolí růží. To je 120 kilometrů dlouhé údolí při jižním úpatí pohoří Stará Planina a je známé růžovými plantážemi. Pěstuje se zde speciální druh růží, z nichž se již od starověku destilací získává růžový olej, základní substance při výrobě parfémů. Na výrobu 1 g růžového oleje je třeba 3 až 3,5 kg okvětních lístků. V průběhu poznávacích dní jsme neopomenuli navštívit některé památky z dob antického Říma a mnohé pravoslavné chrámy s velkolepými ikonostasy.

Dalo by se ještě dlouho vyprávět, ale co je to proti tomu, když tato místa osobně navštívíte. Třeba se Vám to někdy podaří. A když ne osobně, oprašte si azbuku a podívejte se na bulharský salesiánský web www.salezianibg.com.

s vděčností František Jakubec

Úsměv moudrosti

Snad i naši sousedé, kteří nesledují dění ve farnosti, zaznamenali, že se naší obcí přestal procházet starý pán v černém plášti a s kloboukem na hlavě nápadný tím, jak se vždy a na každého mile usmíval. Ale možná na druhou stranu někteří i z nás ani netušili, že mezi námi nenápadně žil tak významný člověk mj. politický vězeň a někdejší provinciál (tj. nejvyšší český představený) salesiánů P. Ladislav Vík.

Narodil se 25. března 1923 ve Vysokém nad Jizerou. Byl pokřtěn jako dítě, ale teprve v době středoškolských studií osobně konvertoval a intenzivně přilnul ke katolické církvi. Proto vždy vědomě a příkladně vystupoval jako věřící a nedal se zlomit ani v těžkých padesátých letech ani v dobách komunistické normalizace v letech sedmdesátých.

Noviciát a první sliby skládal těsně po válce v Hodoňovicích v roce 1947 do rukou P. Antonína Dvořáka, jako salesiánský asistent působil v Přestavkách u Přerova a ve Fryštáku. První bohoslovecká léta spadají do období rozehnání klášterů a řeholních domů (1950–1955), kdy byl spolu s mnoha jinými řeholníky internován v kláštřech v Oseku u Duchcova a v Želivi u Humpolce.

Po propuštění z internace pracoval jako skladník, stavební dělník na přehradách Křimov, Jirkov, Hracholusky u Plzně a Skalka u Chebu. V té době se salesiáni znovu začali scházet a Ladislav Vík vyučoval filozofii. 10. prosince 1960 byl tajně vysvěcen na kněze biskupem Štěpánem Trochtem v jeho soukromém bytě.

V raných šedesátých letech působil jako chemik ÚKZÚZ v Plzni, později jako vychovatel v Domově mládeže s trestnou činností v Obořišti.

V době pražského jara se po návratu otce biskupa Štěpána Trochty do litoměřické diecéze stal jeho sekretářem. Po smrti kardinála Trochty (1974) pracoval jako měřič u VDUP v Praze a v podzemí jako magistr salesiánských noviců a novicek a salesiánský ředitel v Praze.

V letech 1981–1993 působil po Františkovi Mišovi jako provinciál českých Salesiánů Dona Boska. Už před sametovou revolucí a hned po ní se pustil do zakládání několika klíčových děl, která mu ležela na srdci: nakladatelství Portál, tiskárna Adalbert, vyšší odborná škola Jabok a do mnoha dalších pastoračních aktivit.

Po celý život byl vyhledávaným zpovědníkem a moudrým kazatelem. V závěru života věnoval mnoho úsilí procesu blahověření P. Ignáce Stuchlého a kardinála Štěpána Trochty, které osobně velmi dobře znal. Byl horlivým Mariánským ctitelem a šířitelem úcty k Donu Boskovi a sv. Františku Saleskému.

P. Ladislav Vík zemřel v noci z 22. na 23. července 2011 na faře v Dolních Počernicích zaopatřen svátostmi a ve své komunitě, jak bylo jeho velkým přáním. Rozloučení se uskutečnilo v pátek 29. července v 11 hodin v kostele sv. Terezičky v Praze – Kobylisích a poté byl uložen do salesiánského hrobu v Praze – Ďáblicích.

Každé setkání s otcem Ladislavem pro mne bylo obohacením minimálně o vřelý upřímný úsměv a dvě tři povzbudivá slova, ale pokud byl čas, dokázal P. Vík velmi poutavě a zábavně předávat hlubokou moudrost, kterou během svého pestrého a bohatého života nasbíral. Byl také výborný zповědník a úchvatná byla i jeho kázání, při nichž dokázal s otcovskou laskavostí zdůrazňovat i nepohodlné úkoly a s moudrostí mudrce srozumitelně vysvětlovat hluboké filosofické a náboženské myšlenky. Jsem vděčný za to, že jsme měli ten dar, mít otce Víka ve svém středu. Jak řekl provinciál P. Petr Vaculík, SDB v homilii při zádušní mši, P. Ladislav vším, co dělal, ukazoval na Boha a Boha vyzařoval. Budiž nám v tom vzorem.

na základě článku ze salesiánských zdrojů Havran

Noví obyvatelé dolnopočernické fary

Jmenuji se Ondřej Matula, narodil jsem se v Brně, mám 6 sourozenců. Salesiánem Dona Boska jsem se stal v roce 1990, knězem jsem 13 let. Moje předešlé působiště bylo v Praze - Kobylisích. Od 1. září bydlím v komunitě Dolní Počernice. Pracuji na půl úvazku v kostele Svatého kříže Na Příkopě a na půl úvazku učím v Karlíně na Dvouleté katolické střední škole předměty křesťanská výchova a počítače. Jsem také duchovním asistentem Volontarií Dona Boska (zasvěcené panny) a studuji ještě další magisterské studium dálkově v Olomouci - Spirituální a křesťanská formace dospělých. V Počernicích se mi líbí.

P. Ondřej Matula, SB

Byl jsem požádán, abych napsal šest vět o sobě. Tak se o to pokusím. Promiňte, když tento úvod nebudu pokládat za první větu.

1) Pocházím z Hodonína na Jižní Moravě a salesiánem jsem od roku 1991. Na podzim 1992 jsem sem do Dolních Počernic nastoupil do prvního postnoviciátu a strávil jsem tu rok studia.

2) Pokračoval jsem v semináři, praxi absolvoval v Brně Líšni, kde se začalo budovat Středisko mládeže. Pak jsem pokračoval ve studiu na fakultě a bydlel v Praze Kobylisích.

3) Studoval jsem Matematicko-fyzikální fakultu UK. Teoretickou fyziku jsem nedokončil, protože jsem se rozhodl pro učitelství. Mám vystudovanou KTF a Pedagogickou fakultu – obor pedagogika volného času. Působil jsem v Prázdninové škole Lipnice a Outward Bound – České cestě.

4) Po vysvěcení na kněze jsem 6 let působil v Salesiánském středisku mládeže ve Zlíně. Pak rok v Českých Budějovicích a následně jsem 4 roky působil jako ředitel Salesiánského střediska mládeže v Pardubicích.

5) Od začátku jsem v Salesiánské škole animátorů a do dnešního dne v ní působím. Letos se rozjíždí 7 ročník. Znamená to několik víkendů v průběhu roku, kdy s animátory vyjíždíme na tématické víkendy.

6) Od září jsem jmenován kaplanem na Katolickém gymnáziu. Současně jako učitel a taky jako vedoucí školního klubu. Součástí mé služby na gymnáziu jsou také všechny výjezdové a tematické programy.

6 vět. Budete-li chtít vědět víc, klidně se ptejte.

P. Jaroslav Trávníček, SDB

Farnost na Facebooku

www.facebook.cz

Od letošního září má naše farnost také svoji stránku na Facebooku. Přidejte si ji k svým oblíbeným, sledujte novinky, přispívejte svými postřehy, sdílejte informace ze světa křesťanské víry. *(Než abychom zde zveřejnili a Vy pak namáhavě opisovali složitou adresu FB-stránky, zadejte raději do interního vyhledávače FB text „farnost Dolní Počernice“ a na stránce farnosti nezapomeňte na tlačítko „To se mi líbí“. – pozn. red.)*

Hanka Santolíkova

Běželi za naši farnost

Běhu Gran Prix se 10. září 2011 se za naši farnost účastnil i P. Pavel Čáp, SDB a Stanislav Dvořák. Držíce se hesla „Není důležité zvítězit, ale zúčastnit se!“ nebudeme zmiňovat jejich vynikající výsledky, ale spíše upozorníme ty, kdo to ještě nevědí, že náš duchovní správce absolvoval celý běh s plyšovým čápem na hlavě, čímž se kromě svého skvělého pořadí v cíli závodu stal také dětmi nejobdivovanějším závodníkem. Na dokumentární fotografii jsou oba naši borci s paní Danou Zátokovou.

Havran

Všem mužům ve farnosti:

Jak jste jistě zaregistrovali, ženy si už udělaly několik dámských jízd. Věřím, že to musel být krásný zážitek. Co to ale vzít z druhého konce a udělat si čistě pánskou "seanci", která jistě také bude stát za to! :-). Třeba formou sobotního výletu anebo zkráceného puťáku (např. v pátek odpoledne vyrazit a v sobotu večer se vrátit). Anebo třeba uspořádat turnaj ve stolním fotbálku na faře s příslušným chlapským občerstvením (např. grilované prase a dobré pivo :-). Pokud byste měli chuť něco podniknout, napište mi mail (ferduv@gmail.com), SMS či zavolejte (736405587) nebo mne odchytněte v kostele (snažím se Vás občas obšťastňovat hrou na kytaru na kúru). Pokud se nás pár sejde, co by měli zájem něco podniknout, můžeme pak konkretizovat nabídku akce i její datum. Těším se na návrhy :-)

František Jakubec ml.

První farní Akakao

V neděli 18. září 2011 se po dětské mši svaté uskutečnilo na faře zkušební farní „Akakao“. Tohoto Akakaa se zúčastnilo asi 15 dětí.

Děti zde hrály stolní fotbal, kulečnick, malovaly na tabuli a naobědvaly se sušenek a buchet. Samozřejmě se jako občerstvení podávalo i avizované pravé farní kakao a u dětí mělo mimořádný úspěch, některé děti si daly i tři hrníčky. Rodiče si pro změnu pochutnali na kávě. Mezitím rodiče také stihli vyřešit ekonomickou krizi a sdělit si, jak jim jejich děti dělají jen samou radost :-).

Do budoucna se uvažuje, že by se setkání dětí z naší farnosti (a jejich rodičů) konalo pravidelně (např. 1x měsíčně po dětské mši svaté). Mohlo by se konat např. i ve zdejší tělocvičně ZŠ s podobným programem jako mívala dříve oratoř vedená mládeží. Doufáme tedy, že se z tohoto nápadu stane pravidelná dětní vyhledávaná akce. Tímto zveme i Vás na příští farní Akakao.

Miroslava Bullová

Postoje při mši svaté - omluva

Omlouvám se všem čtenářům minulého čísla za chyby, které se dostaly do článku o postojích při mši svaté. Článek byl v publikované podobě spíše zavádějící než poučný. Pokusíme se to v budoucnu napravit.

Havran